

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobců:

a) J. P.

b) F. P.

c) nezletilý J. P.

zastoupený zákonnou zástupkyní F. P.

zastoupeni JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem

se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 7. 2020, č. j. OAM-193/ZA-ZA11-K03-R2-2018, č. j. OAM-193/ZA-ZA11-K03-R2-2018, a č. j. OAM-47/ZA-P07-K03-R2-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označenými rozhodnutími žalovaného nebyla žalobcům udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žalob

2. V záhlaví citovaná rozhodnutí žalobci napadli v celém rozsahu třemi včas podanými samostatnými žalobami. Řízení o žalobách soud podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), spojil ke společnému projednání usnesením ze dne 5. 8. 2021, č. j. 32 Az 11/2021-43, s odůvodněním, že žalobci jsou rodinnými příslušníky, jejich věci spolu souvisí, přičemž žalobci b) a c) odvíjí své potíže v zemi původu od potíží žalobce a). Krajský soud se proto dále bude primárně zabývat žalobními body a azylovými důvody sdělenými žalobcem a) [dále jen „žalobce“].
3. Žalobce namítá, že žalovaný v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil ustanovení § 3 ve spojení s § 2 odst. 4, § 50 odst. 3 a odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, § 14 a § 14a zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení. Svou výpověď považuje za konzistentní a věrohodnou. Uvedl, že popsal své problémy s nestátními ozbrojenými skupinami, které ho pravidelně okrádaly a obtěžovaly s požadavkem, aby se k nim přidal, a také s neznámými lidmi, kteří na něj sesílali spirituální útoky za pomoci woodoo (dále jen „vúdu“), a to z důvodu sporů o rodinné dědictví. V průběhu řízení poukázal také na špatnou bezpečnostní situaci v zemi původu, na konflikt s Boko Haram a na nebezpečí ze strany ozbrojených skupin mimo vládní kontrolu. Obává se proto pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu pro příslušnost k sociální skupině – rodině z důvodu svých dědických nároků, k sociální skupině majitelů obchodů a sociální skupině mužů ohrožených verbováním do ozbrojených skupin, a dále vzniku vážné újmy dle § 14a odst. 1 písm. b) a c) zákona o azylu.
4. Žalovaný dle žalobce nedostatečně zjistil stav věci a dopustil se nesprávného právního posouzení jeho případu, učiněný závěr o nevěrohodnosti jeho výpovědi co do popisu pronásledování od ozbrojených skupin založený na tom, že nebyl schopen uvést jméno skupiny, která jej pronásledovala, má za subjektivní, ničím nepodložený a tedy za nepřezkoumatelný a nezákonný. Žalovaný mu navíc nedal možnost namítané rozpory vysvětlit.
5. Žalobce uvedl, že se pro případ návratu do země původu obává násilí ze strany ozbrojených skupin a z celkově špatné bezpečnostní situace související s neúspěchy vládních vojsk ve válce s Boko Haram. Ač mu měl být azyl udělen přednostně, obává se rovněž vzniku vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu, tedy ve formě mučení nebo nelidského a ponižujícího zacházení či trestání ze strany nestátních původců a rovněž ohrožení svého života a života svých blízkých v situaci nerozlišujícího násilí při vnitřním ozbrojeném konfliktu s nestátními ozbrojenými skupinami.
6. Žalobce dále namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí zavádějící tvrzení o tom, že policie na jeho popud jednání ozbrojenců vyšetřovala a že došlo k zatčení některých z nich. Uvedl, že v průběhu pohovoru hovořil o tom, že policie pro něho nikdy nic neudělala, krom potvrzení o podání trestního oznámení, přičemž zatčení ozbrojenců uvedl pouze v obecné rovině. Tvrdil tedy nedostupnost vnitřní ochrany v zemi původu. Žalovaný se dle jeho názoru nedostatečně vypořádal s odůvodněním o možnosti vnitřní

ochrany či vnitřního přesídlení. Neobstaral si ani žádné zprávy o zemi původu zabývající se činností nestátních ozbrojených skupin. Podklady pro rozhodnutí jsou dle jeho názoru nepřesné, a tím žalovaný porušil § 23 písm. c) zákona o azylu a § 3 správního řádu.

7. Žalobce rovněž nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný odůvodnil, proč se nezabýval vyjádřením jeho tehdejší zmocněné zástupkyně z 8. 11. 2018. V něm je uvedeno konkrétní označení militantních skupin, z nichž má žalobce strach, ač jeho výpověď byla shledána v této souvislosti nevěrohodnou. Namítá, že v rámci pohovoru mluvil o problémech s militantními skupinami využívajícími kultismus (tzv. Herdsmen neboli pastevci), které jsou odlišné od příslušníků Boko Haram (k tomu je jedna zpráva). Těchto skupin se však shromážděné zprávy netýkají. Žalovaný jeho námitku stran nepřesnosti shromážděných zpráv o zemi původu nevypořádal, přičemž mezi uplatněním této námítky a vydáním rozhodnutí uplynulo 20 měsíců. Dále v uvedeném vyjádření namítal nezákonnost a nepoužitelnost protokolu o doplňujícím pohovoru ze dne 25. 10. 2018, k němuž byla bez dostatečného vysvětlení přibrána tlumočnice nezapsaná v seznamu tlumočnicků a znalců. Namítá proto nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k závěru o splnění či nesplnění podmínek aplikace ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících a tím i porušení § 2 odst. 3 a § 4 odst. 4 správního řádu.
8. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalobci b) a c) ve svých žalobách žalobcem a) uvedené skutečnosti zopakovali a navrhli, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobám

10. Žalovaný ve svých vyjádřeních popřel oprávněnost žalob, odkázal na obsah správních spisů, zejména na žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany, jejich výpovědi, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jejichž správnosti setrval. Má za to, že zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle ustanovení § 12, § 13 ani § 14 zákona o azylu v případě žalobců neshledal, stejně tak neshledal důvody k udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a či § 14b zákona o azylu.
11. Žalovaný zopakoval, že po zrušení jeho předchozích rozhodnutí převzala Česká republika na základě diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 v zájmu rychlosti a efektivy řízení odpovědnost za posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu, které byly posouzeny meritorně. Poukázal na to, že žalobce a) v doplňujícím pohovoru dne 25. 10. 2018 výslovně uvedl, že k odchodu z vlasti měl dva důvody – rodinu a útoky s vúdú, a problémy se skupinami, které ho obtěžovaly.
12. Námitku týkající se porušení § 23c zákona o azylu považuje žalovaný za neopodstatněnou., neboť žalobce měl možnost se s uvedenými podklady seznámit v průběhu správního řízení, vyjádřit se k nim, případně je doplnit, což neučinil. Proto nynější snahu žalobce zpochybnit závěry, mající dostatečnou oporu ve shromážděných podkladech (včetně působení nelegálních skupin v zemi) považuje žalovaný za účelovou, neboť absentují konkrétní skutkové souvislosti, které by svědčily o důvodnosti žalobcem tvrzených obav. Materiál, kterým chtěl žalobce doložit spirituální útok na svou matku -

fotografie dolních končetin blíže neidentifikovatelné osoby, nelze dle žalovaného považovat za způsobilý důkaz důvodnosti jeho obav, ať již z pronásledování, či ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Žalovaný naproti tomu v rozhodnutí srozumitelně poukázal na iracionální zdroj žalobcem tvrzených problémů jeho matky a obav, které od nich odvíjí žalobce.

13. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce až v žalobě konstruuje důvodnost své žádosti z pohledu § 12 písm. b) zákona o azylu, a to z důvodu své příslušnosti k sociální skupině, přičemž předkládá hned tři alternativy. Takovou argumentaci žalovaný v kontextu žalobcovy vágní výpovědi odmítá jako ryze účelovou a nepřijatelnou a trvá na nevěrohodnosti žalobcových tvrzení. Žalobcem prezentovaný azylový příběh dle žalovaného postrádá nejen azylově právní relevanci důvodů tvrzených obav (v případě zájmu militantních skupin o jeho osobu měla být snaha přimět jej přidat se k nim a podílet se na nelegální činnosti), ale i racionálně uchopitelnou souvislost (v případě útoku za pomoci vúdú) příčiny a následku jednání, jemuž měl být vystaven, i intenzitu a povahu následků tohoto jednání, aby je bylo možné označit za pronásledování či vážnou újmu.
14. Žalovaný upozornil na to, že žalobce sám uvedl, že měl být řadu let (od roku 2008-2009 do roku 2015) opakovaně vystavován útokům neznámých soukromých osob, způsobujících mu zdravotní problémy (nespavost, bolesti hlavy, žaludeční vřed), přičemž léky, které mu byly na žaludeční problémy v ČR předepsány, přestal užívat (sám je vyhodnotil jako neúčinné). Dále upozornil na to, že žalobce jako motiv útoků za pomoci vúdú uvedl zjištěné důvody související s jeho postavením potencionálního dědice rodinného majetku, nebyl však schopen přičinnou souvislost mezi záměrem mu škodit a způsobenými následky na jeho zdraví jakkoli vysvětlit, natož prokázat, pouze se domnívá, že takový záměr měl někdo z jeho početné rodiny. Své potíže, které přičítá spirituálním útokům, se rozhodl řešit s přihlédnutím k doporučení své matky opuštěním země, aniž by se předtím pokusil využít možnosti vnitřního přesídlení alespoň do jiného města. Žalovaný má za to, že své závěry přezkoumatelně odůvodnil jak ve vztahu k ustanovení § 12 písm. b), tak i k § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu.
15. S odkazem na výpovědi žalobce žalovaný poukázal na to, že po vycestování z Nigerie přes Niger žalobce žil téměř dva roky v Libyi a poté připlul na nafukovacím člunu do Itálie (20. 6. 2017). Jeho cílem bylo dostat se do Německa. Uvedený postup v souvislosti s absencí důvodů z hlediska mezinárodní ochrany relevantních je dle žalovaného účelový.
16. K námitce týkající se výběru a ustanovování tlumočnicka žalovaný poukázal na písemný záznam poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 2. 3. 2018, který žalobce bez připomínek podepsal. Stejně tak protokol o pohovoru konaném téhož dne, i protokol o seznámení s podklady dne 19. 3. 2018. Bez jakýchkoli připomínek k tlumočení proběhlo i předání prvního rozhodnutí dne 3. 4. 2018. Dále poukázal na to, že za přítomnosti své tehdejší zmocněné zástupkyně žalobce v závěru pohovoru dne 25. 10. 2018 do protokolu odmítl zpětné přetlumočení zápisu, když doslovně uvedl, že si myslí, že tlumočnice mu rozuměla dobře. Také tehdejší zmocněná zástupkyně výslovně uvedla, že k pohovoru nic nemá. Její následné výhrady v písemném vyjádření (ze dne 8. 11. 2018) proto neodrážejí jakékoli konkrétní problémy, jež by v rámci pohovoru dne 25. 10. 2018 v souvislosti s tlumočením vyvstaly. Žalovaný dále uvedl, že v napadeném rozhodnutí důvodně odkázal na zastaralost podkladů, které v následném rozhodovacím procesu nebudou z důvodu své neaktuálnosti již využity, a v tomto kontextu přistoupil i k

písemnému podání, označenému jako „vyjádření žadatele ze dne 8. 11. 2018 k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.“ Přesto výtku k tlumočení v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepominul. Žalovaný doplnil, že ani během dalších úkonů, realizovaných ve správním řízení za žalobcovy účasti a využití služeb tlumočnicka nevznel vůči tlumočení žádné připomínky (odkázal na žalobcem podepsané příslušné písemné záznamy, založené ve spise).

17. Žalovaný setrval na stanovisku, že žalobcem předkládané obavy jsou neopodstatněné. Je přesvědčen, že do práv žalobce nezasáhl ani svým postupem, v rámci správního řízení mu poskytl dostatečný prostor k vysvětlení nezbytných souvislostí. Za účelem řádně zjištěného stavu věci a odstranění nejasností byly žalobci v rámci pohovoru kladeny zpřesňující otázky. Žalovaný neshledal opodstatněnými námitky ani stran nesprávného posouzení důvodnosti žalobcovy žádosti ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany. Obdobně se vyjádřil i v případě žalobců b) a c).
18. Žalovaný proto setrval na svých závěrech, k nimž dospěl v napadených rozhodnutích, a žaloby navrhl zamítnout jako nedůvodné.

IV. Jednání soudu

19. Při jednání soudu, které proběhlo za přítomnosti tlumočnice z anglického jazyka, pověřená zástupkyně žalobců odkázala na podané žaloby. Uvedla, že je pravdou, že manželka žalobce a jejich nezletilý syn odvozují své azylové potíže od potíží žalobce a). Zdůraznila však, že je třeba zohlednit zvláštní postavení žalobkyně b) jako ženy, neboť je jako matka dvou nezletilých dětí zranitelnou osobou a současně také potřeby nezletilého žalobce c), kdy je třeba v řízení zohledňovat nejlepší zájem dítěte.
20. Žalobce se k věci samé vyjádřil s tím, že vše začalo útokem na jeho matku. V Nigérii je obvyklé, že když dojde k útoku na matku, tak se to dále přenáší i na její děti. Matka mu řekla, že když nebude útok na ni úspěšný, „oni půjdou“ proti němu. Požádala ho, aby odešel ze země. Dále uvedl, že před tím měl konflikt v práci. V ulici, kde pracoval, byla skupina násilníků, kteří po něm chtěli, aby se k nim přidal. Odmítl. Uvedenou skupinu zná pro jejich násilné útoky, bojují proti dalším skupinám. Pokud by se přidal, mohl by zemřít nebo by se z něho stal zloděj, násilník a podobně.
21. K dotazu soudu, jak se jmenovala skupina, o které hovořil, žalobce sdělil, že se to obává říct, neboť tyto skupiny působí na různých místech Nigérie, všude v Evropě, Americe, je to široká síť operující po celém světě. Jeho potíže v tomto směru začaly asi rok před tím, než odjel z vlasti, tj. někdy v roce 2014. Kdyby se v roce 2015 k té skupině připojil, byl by ohrožen na životě.
22. K dalšímu dotazu, koho žalobce označuje za útočníky, pokud ve své předchozí odpovědi uvedl „oni půjdou proti mně“, uvedl, že se jednalo o spirituální útok pomoci vúdú, proto neví, kdo jej provádí. Jedná se o černou magii, jejímž účelem je někoho zabít, nebo způsobit mu nějaké poranění fyzické či psychické, jehož následkem se člověk může i pomást.
23. V závěrečném návrhu pověřená zástupkyně žalobců setrvala na zrušení napadených rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

24. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s., přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

A. Skutkový stav věci

25. Dne 27. 2. 2018 požádali žalobci a) a b) o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také jen „ČR“). Dne 2. 3. 2018 poskytli údaje k podané žádosti, stejného dne s nimi byl proveden pohovor. Oba shodně uvedli, že patří k etniku Edo, hlásí se ke křesťanskému náboženskému vyznání, nejsou členy žádné politické strany. Žalobce a) uvedl, že má žaludeční problémy (žaludeční vřed), bolí ho hlava. Z vlasti vycestovali společně v létě roku 2015 do Libye, kde strávili dva roky a poté odcestovali lodí do Italské republiky, kam dorazili v červnu 2017 a požádali o azyl. V prosinci 2017 se rozhodli vycestovat do Spolkové republiky Německo. Při cestě vlakem byli kontrolováni policií ČR a zadrženi na zdejšího území. Žalobce c) se narodil již na území ČR (X), dne 5. 1. 2018 podala žalobkyně b) jeho jménem žádost o udělení mezinárodní ochrany s odůvodněním nemožnosti návratu do Itálie (zůstali by tam na ulici) a nemožnosti návratu do vlasti kvůli problémům žalobcova otce, jež byly důvodem jejich odjezdu z vlasti (viz níže).
26. Žalobce a) uvedl, že z Nigérie odešel, protože jeho život byl v nebezpečí. Má mnoho problémů, jeho rodina čelí pronásledování. Jeho matka je v nebezpečí, s nímž stále bojuje, požádala ho, aby odešel ze země. Uvedl, že jeho matka má již 13 let problémy s nohou, které nemají přirozenou příčinu, byl na ni veden útok s cílem ji zabít. Jednalo se o spirituální, ďábelský útok, který na matku vedla její rodina a nyní je na řadě žalobce, coby její nejstarší syn. Nemohl proto zůstat v zemi a musel uprchnout. Dále popsal špatné podmínky v azylovém táboře v Itálii. Z Itálie odešel kvůli svému zdravotnímu stavu, neposkytli mu tam léčbu na jeho žaludeční problémy. Tvrdí, že sám žádost o azyl nepodal, domnívá se, že to za něho udělali pracovníci tábora. Potvrdil, že byl poučen o dublinském nařízení. K žádosti doložil fotografie, které mají dokládat to, proč z Nigérie odjel, je na nich spirituální útok na matku. Kdyby ve vlasti zůstal, byl by zabit, protože se nechtěl připojit k násilnické organizaci, která matce způsobila zranění.
27. Krajský soud konstatuje, že třemi rozhodnutími žalovaného [ze dne 22. 2. 2018 - věc žalobce c) a ze dne 27. 3. 2018 - věci žalobců a) a b)] bylo řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobců zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona s určením, že státem příslušným k posouzení podaných žádostí je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinské nařízení“), Italská republika.
28. Žalobci podali proti uvedeným rozhodnutím žaloby ke zdejšímu krajskému soudu, který rozsudkem ze dne 15. 6. 2018, č. j. 32 Az 13/2018-43 [věci žalobců a) a b)] a rozsudkem ze dne 7. 5. 2018, č. j. 43 Az 5/2018-103 [věc žalobce c)] uvedená rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť závěry žalovaného o tom, že přemístění žalobců do Itálie není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v tomto členském státě, nemají oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, popřípadě v dalších podkladech obsažených

ve správních spisech.

29. Žalovaný, vázán citovanými rozsudky, přistoupil k opětovnému posouzení žádosti žalobců a uplatnil své diskreční oprávnění dle ustanovení čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení, podle něhož se odchýlně od čl. 3 odst. 1 může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Žalovaný tak převzal odpovědnost za posouzení žádostí žalobců podaných v ČR dne 27. 2. 2018 a dne 5. 1. 2018.
30. Dne 25. 10. 2018 byl se žalobcem a) za přítomnosti tlumočnice z jazyka anglického a zmocněné zástupkyně žalobce proveden doplňující pohovor. Žalobce uvedl, že žil v Benin City. Z vlasti odjel proto, že jeho život byl v ohrožení. Na otázku kdo a proč ho ohrožoval, uvedl, že skupina lidí, která ohrožovala hlavně jeho matku, která z toho potom fyzicky i psychicky onemocněla. Důvod ohrožení neví, matku chtěli zabít, a když se jim to nepovedlo, zaměřili se na její děti a tedy na něho, jako nejstaršího syna. K dalšímu dotazu uvedl, že matka pochází z velké rodiny a že šlo o nenávist a žárlivost v rodině, o majetek a dědictví. Je to dlouholetý rodinný problém, jde o majetek dědečka, který dosud žije, o budoucí rozdělení jeho majetku. Na otázku, jak se ho to osobně dotýká, uvedl, že po smrti jeho příbuzných v letech 2008-2009 došlo ke spirituálním útokům s využitím vúdú a nemohl čekat, až ho zabijí jako strýce. Docházelo ke spoustě útoků. Skupina lidí na něj opakovaně útočila na ulici spirituálními útoky, neví přesně, od koho útoky směřovaly, ale byl „to někdo“ z rodiny, která je velká. Bylo to 1-2 měsíčně, ale nevěděl, kdy to přijde. Matka mu poradila, aby odešel ze země. Nemohl kvůli těmto problémům spát, pomoc lékaře nevyhledal, protože na spirituální útoky léky neexistují.
31. Na ulici byl přepadáván, ale neví, kdo útočníky posílal ani proč si vybrali právě jeho. Tyto skupinky útočníků chtěly, aby se k nim připojil, což odmítl. Neví, zda útoky na něho souvisely s rodinnými problémy a majetkem nebo šlo o jinou věc. Uvedl, že v Nigérii působí různé ilegální útočné ozbrojené skupiny, vyznávající kultu, bojují mezi sebou, chtějí, aby se k nim muži připojili. Je jich tam mnoho, jde o jistou formu kultu, jejich posláním je násilí. Následkem kontaktu se členy těchto skupin je krveprolití a kdo je odmítne, je zabit. Vláda nad nimi nemá žádnou kontrolu. Mnoho mužů z Nigérie odešlo, protože byli těmito skupinami obtěžováni. Problémy s těmito skupinami měl od roku 2013 do svého odchodu z vlasti v roce 2015. Obtěžovaly ho i v práci.
32. K dotazu žalovaného jak řešil útoky zmíněných ozbrojených skupin, žalobce uvedl, že když šel na policii, nic neudělala. V případě, kdy se na policii dostavil poté, co lidé ze skupiny přišli do jeho obchodu a ukradli mu telefony (v srpnu 2015) mu policie jen vystavila potvrzení o krádeži, do obchodu se podívat nepřišla. Doplnil, že policie se snaží uvedené skupiny zlikvidovat, ale nedaří se jí to zcela, občas pár lidí z nich pochyťá. Vyřešit svou situaci např. přestěhováním nezkoušel, protože kultismus je všude a matka mu poradila, aby odjel ze země. Doložil fotografie údajně své matky (4 fotografie dolních končetin s jizvami), které mají dokládat spirituální útok na ni vedený. Tyto byly pořízeny za doby jeho pobytu v Itálii.
33. Téhož dne (25. 10. 2018) byl žalobce za přítomnosti zmocněné zástupkyně seznámen s podklady pro rozhodnutí. Seznámil se s jejich výčtem, doplnění nežádal. V obecné rovině namítl, že zprávy mezinárodních organizací nejsou v pořádku, nejsou zcela důvěryhodné, není tam vše, neboť nevědí, jaká je v jeho zemi situace. K dotazu, zda chce

ještě něco doplnit, žalobce uvedl: „*je tam ještě další skupina, Herds men, kteří útočili a jsou aktivní v poslední době, zabíjí, ničí majetky obyvatel. Chtěli bychom zůstat v ČR.*“ Zmocněná zástupkyně žalobce uvedla, že se vyjádří písemně ve lhůtě 2 týdnů. Ve vyjádření ze dne 8. 11. 2018 namítla, že seznámení s podklady pro rozhodnutí se odehrálo téhož dne, kdy byl se žalobcem proveden pohovor, přičemž se jednalo o první pohovor, kdy žalobci byla dána příležitost objasnit důvody opuštění vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán tedy shromáždil podklady pro rozhodnutí, aniž by znal konkrétní azylové důvody žadatele, což vyvolává pochybnost o jejich relevantnosti. Namítla porušení § 23 písm. c) zákona o azylu žalovaným. Uvedla, že žalobce v rámci pohovoru prezentoval obavy z jednání soukromých osob – příslušníků širší rodiny či příslušníků militantních skupin. Zprávy se však věnují převážně působení skupiny Boko Haram, žalobce však mluvil o problémech s militantními skupinami využívajícími kultismus (tzv. Herdsmen neboli pastevci), které jsou odlišné od příslušníků Boko Haram. Dále upozornila na nezákonný postup správního orgánu při ustanovení tlumočnice při doplňujícím pohovoru dne 25. 10. 2018, k němuž byla přibrána tlumočnice nezapsaná v seznamu tlumočnicků a znalců, přičemž uvedený postup žalovaný nezdůvodnil některým z důvodů dle § 24 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících.

34. V rámci doplňujícího pohovoru dne 8. 7. 2020 žalobce uvedl, že jeho situace v Nigérii se od doby konání posledního pohovoru dne 25. 10. 2018 nijak nezměnila, cítí se zdrav.
35. Součástí všech správních spisů jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii. Při posouzení žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany žalovaný konkrétně vycházel ze Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2019, ze dne 11. 3. 2020; Informace MZV ČR, č. j. 112124-6/2020-LPTP ze dne 29. 5. 2020: Situace neúspěšných žadatelů po návratu do vlasti; Informace OAMP bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 7. 2020; článku ČTK z 19. 7. 2019: Nigérie, Kamerun, Niger a Čad zakládají fond na boj s Boko Haram. Žalovaný současně uvedl, že materiály, s nimiž byl žalobce a) seznámen dne 25. 10. 2018 k posouzení jeho žádosti nevyužil vzhledem k jejich obsahové i časové zastaralosti.
36. Oběma dospělým žalobcům byla dne 21. 7. 2020 dána možnost dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Této možnosti žalobkyně b) nevyužila. Žalobce a) pouze požádal o seznámení s článkem ČTK z 19. 7. 2019 s tím, že politická a situace v Nigérii není dle jeho názoru nijak dobrá, pouliční gangy nejsou pod kontrolou státních orgánů, armáda svůj boj s Boko Haram nezvládá. Rovněž jeho rodinný problém v Nigérii s majetkem není dosud vyřešen.

B. Právní závěry

37. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloby nejsou d ů v o d n ě.
38. Krajský soud konstatuje, že smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí na toto odůvodnění odkazovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo rozsudek stejného soudu ze dne 29. 5. 2013,

č. j. 2 Afs 37/2012-47).

39. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud ministerstvo dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, posoudí v souladu se zákonem, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
40. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
41. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
42. Z obsahu žalob je zřejmé, že žalobci ve vztahu k neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnili. Krajský soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že žalobci výslovně uvedli, že nikdy nebyli politicky aktivní. Důvody svého odchodu z Nigérie s touto problematikou rovněž nespojovali, aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu proto na žalobce nedopadá.
43. Krajský soud rovněž neshledal, že by žalobci mohli mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, jejichž výčet je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Jak již soud uvedl výše, bude se věnovat posouzení potíží žalobce a), který za důvod odjezdu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavu z pronásledování ze strany soukromých osob – blíže neoznačených rodinných příslušníků v rámci širší rodiny kvůli sporům o budoucí majetek (dědictví po dědečkovi). Mělo se jednat o spirituální útoky za pomoci vúdů. Dále uvedl obavu z jednání nestátní ozbrojené skupiny, která po něm požadovala, aby se stal jejím členem, což odmítl. Uvedl, že po každém útoku šel na policii, ale policie není schopna uvedené skupiny zlikvidovat. V jednom případě došlo ke krádeži v jeho prodejně, což také nahlásil policii, která mu vydala potvrzení, ale věc dále neřešila.
44. Krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobcem prezentované obavy z důvodu spirituálních útoků s pomocí vúdů ze strany neznámých osob v podobě blíže neoznačených rodinných příslušníků, které způsobily zdravotní problémy jeho matce (již před 13 lety) a další na řadě měl být žalobce, nelze považovat za azylově relevantní pronásledování ve smyslu výše citovaných ustanovení. Uvedené obavy jsou prezentovány

v hypotetické a duchovní rovině bez jakéhokoliv reálného podkladu. Motivem uvedeného jednání nebyla žalobcova rasa, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů (ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu), ale snaha o získání majetku z dědictví, tedy důvody zjištěné, které nelze považovat za azylově relevantní. Žalobce sám žádné zdravotní potíže z uvedeného důvodu neuváděl, stejně tak ani nutnost vyhledat lékařskou pomoc či pomoc státních orgánů, policie apod. Jím předložené fotografie dolních končetin neznámé osoby nejsou způsobilé prokázat výše uvedená tvrzení ohledně zranění jeho matky (ohledně níž uvedl, že nemůže chodit již 13 let), natož potvrdit hypotetické obavy žalobce v tomto směru (terčem spirituálních útoků by měl být v budoucnu i on jako nejstarší z rodu).

45. Žalobce uvedl, že po každém útoku ze strany ozbrojené skupiny šel učinit ohlášení na policii, která, dle jeho tvrzení nic neudělala. V obecné rovině uvedl, že „když pár lidí pochyťá, nic to neznamena.“ Z jeho vyjádření však nelze dospět k závěru, že by byl policií odmítnut. Předně krajský soud uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení na konkrétní dotazy žalovaného neuvedl nic konkrétního či bližšího k ozbrojené skupině, či skupinám, které na něho měly útočit, neuvedl jejich název, nesdělil ke kolika útokům a kdy došlo, kolikrát celkem se obracel na policii (uvedl neurčitě „pokaždé“), zda o tom má nějaké potvrzení jako v případě tvrzené krádeže v jeho obchodě, zda a v jakém rozsahu byl zraněn, zda a kdy vyhledal lékařskou pomoc. Žalovaný se tvrzeným potíží žalobce ze strany ozbrojené skupiny/skupin, aniž by ji žalobce blíže označil jménem, názvem apod. (přes opakované dotazování žalovaného) věnoval na straně 8 napadeného rozhodnutí se závěrem, že žalobcovu výpověď stran prezentované několikaleté hrozby bez tvrzeného či prokázaného faktického zásadního ohrožení jeho zdraví, života či omezení osobního profesního života nelze považovat za věrohodnou. Krajský soud se po prostudování správního spisu, obecných výpovědí žalobce učiněných ve správním řízení i v řízení před soudem s uvedeným závěrem ztotožnil. Nepřisvědčil tak žalobní námitce stran nepřezkoumatelnosti žalovaným učiněného závěru o nevěrohodnosti žalobcovy výpovědi. Není rovněž pravdou, že žalovaný nedal žalobci možnost namítané rozpory vysvětlit. Naopak, jak je patrné z doplňujícího pohovoru ze dne 25. 10. 2018, žalovaný pokládal žalobci doplňující otázky za účelem zjištění stavu věci, na které žalobce odpovídal zcela nekonkrétně. Jak je výše uvedeno, žalobce měl možnost o důvodech opuštění země původu a podání žádosti o mezinárodní ochranu vypovídat i při jednání soudu. K výslovnému dotazu soudu ohledně konkretizace a uvedení názvu skupiny, která ho měla v zemi původu opakovaně obtěžovat, resp. pronásledovat, neuvedl opět nic konkrétního, dokonce mlžil, že se název bojí vyslovit, že se jedná o širokou síť působící po celém světě. Z uvedeného důvodu nelze přisvědčit ani žalobnímu tvrzení stran nedostatečných podkladů pro rozhodnutí pro údajnou absenci zpráv o zemi původu zabývajících se činnostmi nestátních ozbrojených skupin. Ani krajskému soudu totiž není známo, jaké další zprávy nad rámec opatřených měl žalovaný zajistit, když žalobce nijak blíže neoznačil údajné ozbrojené nestátní skupiny, resp. skupinu. Žalobní tvrzení, že žalobce v rámci pohovoru mluvil o problémech s militantními skupinami využívajícími kultismus (tzv. Herdsmen neboli pastevci), lze toliko poznamenat, že tento název uvedl žalobce v rámci seznámení s podklady rozhodnutí dne 25. 10. 2018 víceméně v obecné rovině: „je tam ještě další skupina, Herds men, kteří útočili a jsou aktivní v poslední době, zabíjí, ničí majetky obyvatel“, aniž by výslovně uvedl, že právě tato skupina ho obtěžovala. Pokud by tomu tak bylo, mohl název uvedené skupiny zopakovat k výslovnému dotazu

soudu, což se nestalo. Dospěl-li žalovaný k závěru, že ohrožení žalobce ze strany místní ozbrojené skupiny nepovažuje za podložené a věrohodné, přičemž bezpečnostní situaci či vyšší míru kriminality v zemi původu (žalobcem uváděnou krádež v jeho obchodě) nelze podřadit pod žádný z taxativně uvedených důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, lze uvedený závěr potvrdit. Z výše uvedených důvodů soud nepřisvědčil ani z jeho pohledu vykonstruované žalobní námitce stran obav z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině - rodině z důvodu svých dědických nároků, k sociální skupině majitelů obchodů a sociální skupině mužů ohrožených verbováním do ozbrojených skupin.

46. Pokud jde o žalobní námitku ohledně výběru a ustanovení tlumočnice anglického jazyka, nezapsané v seznamu tlumočnicků pro doplňující pohovor dne 25. 10. 2018, žalovaný se této námitce věnoval na straně 6 napadeného rozhodnutí (a zopakoval i ve vyjádření k žalobě), kde vysvětlil svůj postup. Se žalovaným lze souhlasit v tom, že uvedenou námitku žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil, na závěr každého pohovoru či úkonu naopak protokol jako správný podepsal bez jakýchkoliv připomínek. To platí zejména pro předmětný doplňující pohovor ze dne 25. 10. 2018, v jehož závěru naopak žalobce potvrdil, že mu tlumočnice rozuměla dobře. Tato námitka uvedená až po skončení celého správního řízení a zopakovaná v žalobě proto není důvodná ani způsobilá zpochybnit správnost doplňujícího pohovoru.
47. K přání žalobců zůstat s rodinou na území ČR soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, v němž uvedl, že „*Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.*“ Dále platí, že „*azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců*“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003; citované rozsudky jsou dostupné na internetové adrese www.nssoud.cz).
48. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje. Uvedený závěr platí i pro žalobce b) a c).
49. Krajský soud konstatuje, že se souhlasí i se závěrem žalovaného, který neshledal v případě žalobců žádné mimořádné důvody, jež by mohly vést k udělení humanitárního azylu. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Institut humanitárního azylu, na který nemá žadatel o mezinárodní ochranu právní nárok, směřuje na situace, které nelze podřadit pod případy předpokládané v ustanoveních § 12 a § 13 zákona o azylu, avšak v nichž by přesto bylo nehumánní azyl žadateli neposkytnout. Zákon dává správnímu orgánu možnost udělení humanitárního azylu osobám, v jejichž případě je nutné zohlednit důvody v době přijetí právní úpravy výslovně nepředpokládané. Půjde zejména o případy osob zvláště těžce postižených nebo osob pocházejících z oblasti postižené významnou humanitární katastrofou či osob postižených z jiných obdobně závažných

důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobců neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Ostatně žalobci, ač ustanovení § 14 zákona o azylu je uvedeno ve výčtu ustanovení, která měl žalovaný při svém rozhodování porušit, v žalobě žádné konkrétní námitky či důvody pro udělení humanitárního azylu neuvedli.

50. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
51. V § 14b odst. 1 zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Proti citovanému ustanovení žalobci žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnili.
52. Krajský soud uvádí, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobců, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které soud považuje za dostatečně transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadených rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobcům hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
53. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobci neuvedli a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobcům mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Žalovaný se řádně vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání s odkazem na výklad těchto pojmů (ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech) Evropským soudem pro lidská práva.
54. V průběhu správního řízení nebylo rovněž prokázáno, že by žalobcům v případě návratu do vlasti hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Problematicke existence zákonných důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se žalovaný věnoval na straně 11 napadeného rozhodnutí žalobce a).

Konstatoval, že z informačních zdrojů vyplývá, že v Nigérii neprobíhá žádný trvalý ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno považovat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Je mu však známo, že Nigérie se potýká s útoky prováděnými teroristickou islamistickou organizací Boko Haram především na severu země. Žalobce však nepochází ani nežil na uvedeném území a žádné potíže se členy této skupiny neuváděl. Žalobci tudíž nehrozí vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Vycestování žalobce není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, žaloba v tomto směru neuvádí žádné konkrétní skutečnosti. Uvedené závěry platí i pro žalobce b) a c).

55. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadených rozhodnutí, která dle jeho názoru byla vydána na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobcům nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 odst. 3, 4 a § 52 správního řádu). Žalobou napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, proto soud žaloby jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

56. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobcům, kteří ve věci úspěch neměli. Žalovanému správnímu orgánu však nevznikly nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady řízení, proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. září 2021

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: I. S.